

Ψτωχός ἐρουζεν ἄρρωστος ἀσά κοινοπειρίας
τιδέν κ' εἶχεν νά ἐτρωεν τήν ψύν ἀτ νά ἐκράτνευ
πάντα τ' ἀμπάρια τ' εὐκαιρα καμμίαν κι' ἀλευρούταν
μάναν εἶχεν ἀνήμπορον, ρουγμέντσαν σά κρεββάτια
κι' ἴναν κάλην τραντάφυλλον, ~~παυρμέντσαν~~ μέ τά δύο παιδία.

Ντό ἐπέρνευ τό ἡμερικόν, ἀτό πουδέν κι' ἐντῶνευ
κι' ἀτώρα ~~παυρμέντσαν~~ π' ἄς ἐρρώστεσεν κι' ἐνών τά δύο ἀικρας
τέσσερα ψύα σ' ἀτουνοῦ σ' ὦμια τ' κρεμασμένα
ἐγέντον μεσοζώετος κι' ἐσέπουτον σ' ἰδρώτας.

Πόρτας ἐντῶμεν πλοῦσια, ὀσπίτια ἀρματομένα
νά λήη ντ' ἐταλαιπώρεσεν, νά ἱστορίζ' τό χάλ' νάτ
ν' εὐρίκεν λίγον σπλάχνωσιν κι' ἐναξά εὐκολίαν
τήν ἀπραΐαν τ' ἀτουνοῦ καί τήν ἀνεχετίαν
ὀλίγον ἄν ἐλείφταζαν, παράδεισον θ' ἐποῖναν.

Κανείς τήν πόρταν κι' ἐνοιζεν, οὐδέ παρηγορίαν
ἐδῶκανε τόν ἄχαρον ν' ἔρται ἡ ψύ ἀπάν' ἀτ .
Σόν πρόσωπον κι' ἐτέρεσαν νά ἔλεπαν τά δάκρυα τ'
κρουσταλίδια ντ' ὀμοίαζαν τ' ἀικρας τά ματοτάτσια τ'.
Τά γόνατα τ' ἐκόπανε κι' ἐμαύριζαν τό μάτια τ'
σὴν κάλην ἀτ ἐγύριζεν τ' ὀφρύδ' ἀτ τσουλωμένον.

Ἐσέβεν σό σπιτόπον ἀτ τά τέρτια φορτωμένος
ἐκεῖ ὅλ' ἐκοιμοῦτανε καί λαχουσίη κι' ἐποῖναν,
Ἰταυροκοπέθεν σόν θεόν κι' ἐχπᾶστεν σό κρεββάτ' ναι,
ὕπνον σό μάτιατ' ἐρχουτον, γαμπυλωμένα 'πέμναν.
Πῶς νά ἐφτάει ἐνοῶνιζεν, ποῖον στράταν νά πέρη.

Ἐπέρεν τήν ἀπόφασιν καί γράφτ' ἕναν γραμμόπον
σ' ἕναν καλόν Χριστιανόν π' ἐποῖνευ καλοσύνιαις
ψύα πού κι' ἐφῆνευ νά ροῦζ' σὴ χάρονος τό στόμαν
ὀρφανά π' ἐπροστάτευεν καί στεῖλνευ σά Σχολέϊα
ἄμιον τόν Ἄεν νά προφτάν' ν' ἀπολυγών' τό σπῖτ' ἀτ .

" Θεοῦ ἔτον ἡ φώτιση φῶς φανερόν ἐέντον "

Ἐπέρεν τό γράμμαν ὁ Καλόν π' εἶχεν Ἥλιονος κάρδιαν
ν' ἐκοιμοῦτον κι' ἐπόρεσεν μέ τήν αὐγήν ἐγνέφσεν
ἐπέρεν τῇ στράταν σό χέρ; Ἐπέρεν τό μονοπάτι
κι' ἐγληγόρνευ νά προφτάν' νά ἔλεπαν τό μάτια τῶ
τό σπῖτ' ντό ἐνατόλεφεν, φαίν, ποτήν πού κι' εἶχεν.

~~Κανείς τὴν πόρταν δι' ἐμοὶ ζεν, οὐδὲ παρήκα:~~

Ἐπρόφτασεν καὶ σ' ἐφτωχοῦ τό σπῖτ' ἀπὲς ἐσέβεν,
ἐτέρεσεν ὁδὲρα ἄμον τό λολωμένον
μικροί-τρανοὶ ἐκείτανε ἄρρωστοι σὰ κρεββάτια
τὰ χράδας ἀτούν κίτρινα 'μοιάζαν ἀειέρια
κι' ὅλον τό μικρόν τό μωρόν ντ' ἐτσάλλεν κι' ἐκοῦζνεν
κι' ἐπόρνευ γάλαν γιά νά σύρ' ἄσῃ μάνας τόν κόλφεν
ἐναξάτ' νά ἐχόρταζεν καὶ ν' ἐκοφταν τ' ὁμοῦτια.

Ἐθέλεσεν κατ' γιά νά λήῃ κι' ἡ γούλα τ' ἐγομῶθεν
μέ χίλια ζῶρια 'πόρεσεν ἀιέϊπεν δύο λογόπα.
" Τό γράμμα σ' ἄς ἐπέρα 'γὼ ἐγέντομ τρεῖ' ἡμέρες
τό χάλι σ' ἔρθα νά τερῶ, ντό γράφς' ἄν εἶν' ἀλήθεια
ἀπὸ σήμερον κι' θ' ἐλέψς ἕναν μαῦρον ἡμέραν
ἐσέν καλὰ θ' ἐφτάγω σε καὶ τ' ἄλλτς θά παρελέπω.
Ἐναν χάριν θά φαλαφῶ, ἢ θά χαλάντς τόν λόγο μ'.
Μόνον ἄν γίνεσαι καλὰ καὶ θ' εἶς τὴν εὐκολία σ'
τό σπῖτι σ' χαρεμέν' ἄν κλωθς καὶ περρισεῦ' παράδες
~~ὁλὰ ντό ἐξοδεύω 'γὼ~~
ὁλὰ ντό θά 'ξοδεύω 'γὼ, νά φέρω σ' εὐτυχίαν
σ' ἄλλτς ἐφτωχοῦς νά δῆς ἀτα, ντ' ἐποῖνα ν' ἐπεβῆλης.

Π α ν ὁ ρ α μ α 26-6-57

ΧΑΡΑΛ. ΓΑΛΛΗΝΟΣ.